

ett träd. *Silla i s. af ett träd. Vara i s. för solheltan.*

SKYGG, a. 2. (af *Sky*) 1) (om kreatur, isynn. hästar) Fallen för att skygga. *En s. häst.* — 2) (om menniskor) a) Som skyr, undflyr, undviker andra; rädd, fruktande. *En s. menniska.* Säges äfv. om sak. *S-a blickar. S. uppsyn.* — Har sammansättningen *Folkskygg.* — b) Rädd (för). *Han är ej s. för att säga sanningen.*

SKYGGÅ, v. n. 1. I. (af *Sky*) Säges om kreatur, då de, skrämde vid åsynen af något föremål, kasta sig åt sidan eller stryka baklänges. *Hästen har det laget att s. — 2)* (fam.) Blifva rädd, draga sig tillbaka. *S. undan för någon, undvika honom.* — *Skyggande*, n. 4.

SKYGGÅ, v. a. 1. II. (af *Skugga*) Gifva skygd. *Trädet s-r mig för solen, emot ovädret. Skärmen s-r emot ljuset. S. ögonen med handen, hålla handen öfver ögonen till skydd för ljuset.*

SKYGGE, n. 4. Tygstycke, bundet framtill om kroppen till skygd. Se äfv. *Skyfve.*

SKYGGHET, f. 5. Egenskapen att vara skygg; rädsla, försagdhet.

SKYGGGLAPP, m. 2. Lapp, som sättes på sidan om hvardera ögat på en skygg häst, för att han ej må se något föremål på sidan och deraf blifva skrämde.

SKYHÖG, a. 2. 1) Som når ända upp till skyarna. *S-t berg.* — 2) (fig.) a) Ganska hög. *S. våg.* — b) Ganska stor. *S. galenskap.*

SKYHÖGT, adv. Ända upp till skyarna.

SKYL, m. 2. (af *Skylla*) På åkern till torkning upprest hög af sädeskärfvar, med eller utan hatt. *Uppsätta säden i s-ar.*

SKYLA, v. a. 1. I. (af *Skyl*) Uppsätta i skylar. *S. säd.*

SKYLA, v. a. 2. II. (af gamla verbet *Skya*, dölja) Betäcka, dölja. *Hafva intet att s. sin nakenhet med. S. någon för mängdens blickar. S. öfver, se Öfverskyta.* — *S. sig, v. r.* Betäcka sig, dölja sig. *Hafva intet att s. sig med.*

SKYLD (y långt), part. pass. af *Skyta*, II.

SKYLD (y kort), adj. (utan neutr. sing. indef.) Beslägtad. *S. och oskyld.* — *Syn.* Se *Beslägtad*.

SKYLEDMAN, m. 5. pl. — män. Beslägtad mansperson. — *Syn.* Se *Släktig*.

SKYLDIG, a. 2. (af *Skuld*) 1) Som har skuld, är pliktig att betala penningar till någon. *Vara mycket s. Han är s. mig 100 r:dr för varor.* (Fam. talesätt) *S. Gud och hela världen, belastad med skuld, skyldig ganska många.* (Fig.) *Icke blifva en något s.,* betala en lika godt igen, behandla, bemöta, svara någon efter förtjenst. *Vi äro hvarandra ingenting s-a,* säges, när man erfarit obehag af någon, och betalt honom med samma mynt. — 2) Pliktig, förbunden. *Jag anser mig s. att göra det. Jag är ej s. att lyda honom.* — 3) Säges om känslor, som man är pliktig att visa någon. *Jag är s. honom tacksamhet därför. Den aktning, man är s. hans minne. Med s. vördnad för . . .*, oakadt den vördnad man är skyldig . . . — 4) Som är vållande till något, begått ett brott, fel. *S. till ett brott. Göra sig s. till ett misslag. Förklara, döma någon s. — Syn.* Brottslig, Saker.

SKYLDIGHET, f. 5. Hvad man är skyldig, pliktig att göra. *Göra sin s. Uppfylla sina s-er. Det är min s. att upplysa er. Jag anser för min s. att varna er. Rättigheter och s-er.* — *Syn.* Pligt, Förbindelse.

SKYLDRA, v. a. 1. *S. gevär* ell. blott *s.,*

med begge händer föra geväret midt framför bröstet, vid exercis eller till tecken af vördnad och såsom helsningstecken. — *V. n.* (fig. fam.) Säges om någon, som står rak och orörlig eller håller något smalt och långt; äfv. om något högt föremål, som på afstånd synes emot horisonten. *Stå och s. En sotare, som s-r med sin qvast. Hvad är det, som s-r der borta? En väderqvarn. — Skyldrande, n. 4. o. Skyldring, f. 2.* [*Skyllra.*]

SKYLDISKÅP, f. 5. Se *Slägtskap. Vara i s. med någon. Närmare och fjärrare s.*

SKYLDSKAPSELD, m. 5. Se *Led*, III, B.

SKYLLA, v. a. o. n. 2. Beskylla, skjuta skulden på, gifva skuld för. *S. en för något. Det har han att s. sig sjelf för. Skyll er sjelf, om olycka sker. Jag s-ller ingen. Han s-ller på mig. S. på något. Han s-ller på, att han ej vetat det. S. ifrån sig,* skjuta skulden ifrån sig. — *Skyllande*, n. 4.

SKYLLERKUR, m. 2. Se *Vaktkur.*

SKYLLPADD, se *Sköldpadd.*

SKYLLRA, se *Skyldra.*

SKYLT, sky'lt, m. 2. (t. *Schild*) 1) Uthängd tafla, hvarigenom en köpman, en handverkare, värdsbusidkare o. s. v. underrättar allmänheten om sitt yrke och ger anvisning på sin bostad. — 2) Bleck, som betäcker ett nyckelhål. Äfv. *Låsskylt.*

SKYLTVAKT, se *Skildtvakt.*

SKYMF, m. 5. Kränkande, uppsåtlig förölämpning. *Tillfoga någon en s. Lida en s. — Syn.* Se *Förolämpning.*

SKYMFÅ, v. a. 1. Tillfoga en skymf, skymfer. *S. någon. — Syn.* Se *Förolämpa.* — *Skymfande*, n. 4. o. *Skymfning*, f. 2.

SKYMFFLIG, a. 2. Skymfande; som innefattar skymf. *S-a ord, vilkor. — Syn.* Missfirmlig, Ärerörig, Förklenande, Förklenlig.

SKYMFSLIGHET, f. 5. Egenskapen att vara skymfslig.

SKYMFSLIGT, adv. På ett skymfsligt sätt, med skymf.

SKYMFORD, n. 5. Skymfande ord. — *Syn.* Smådeord, Oqvådsord, Skällsord, Förklenligt ord.

SKYMLA, v. n. o. impers. 1. (af *Skum*) Synas otydligt, oredigt, dunkelt. *Det s-r för ögonen, jag ser ej klart och tydligt.*

SKYMLIG, a. 2. Som synes otydlig, dunkel, skymlar för ögonen. *S. häst*, se *Skimmel.*

SKYMLIGT, adv. Dunkelt, otydligt. *Se s.*

SKYMMMA, v. a. o. n. 2. (af *Skum*) 1) Stå, vara i ljuset för, betaga ljuset, göra skugga. *Ni s-mer mig, står i ljuset för mig, hindrar mig att se. Muren s-mer huset. S. för solen,* genom sin kropp hindra solstrålarna att framtränga till någon eller något bakom varande. — 2) Betaga utsigten till. *Muren s-mer fältet. Huset s-mer före. S. bort, undan,* se *Bortskymma.* (Fam.) *Skym undan*, äfv. gå ur ljuset; gå undan, så att jag kan se. (Fam.) *Bakom skym undan*, i skydd bakom något föremål, i en vrå. *Krypa, hålla sig bakom skym undan, gömma sig undan. — V. impers. Det s-mer ell. det s-mer på,* det mörknar, blir afton.

SKYMMEL, se *Skimmel.*

SKYMNING, f. 2. Den småningom skeende öfvergången ifrån dag till natt, härrörande af den nyss nedgångna solens strålar, som bryta sig i luftens öfre dunster och ifrån dem reflekteras till jorden. *I s-en,* under denna tid. — *Syn.* Dag-sättning.